Ч. 56 (11.309). Львів, неділя 11. березня 1928. [illegible] Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

18 Кождий українець голосує при виборах до сенату лише на листу ч. 18

В рішаючий момент.

Львів, 10. березня 1928.

Завтра кінчимо важний і відповідальний виборчий період голосуванням до сенату. Як він випаде для нас — важко передбачити, хоч на основі виборчої практики до сойму можнаб позволити собі навіть на пророкування. Та не про те хочемо писати. Ми бажаємо ще раз підкреслити невідповідальність деяких наших політичних ґруп, що не навчилися нічого навіть з повного їх провалу при виборах до сойму. Потерпівши поразку при соймових виборах і не маючи ніяких даних на те, щоби здобути мандат до сенату, вони всеж таки підтримують свої листи та намагаються розбити українські голоси, іншими словами: вони за всяку ціну бажають допомогти полякам здобути якнайбільше сенатських мандатів коштом українців.

От наприклад УПП, що здобула в соймових виборчих округах на території львівського воєвідства мінімальну скількість голосів (близько 9.500), розвинула велику аґітацію за своєю сенатською листою ч. 36 саме на терені того воєвідства і в самому Львові. За те на території інших воєвідств (а в тім і на території тернопільського, де здобула зі золочівського округа один мандат до сойму) ця „партія" взагалі сенатських лист не зголосила. Деж тут політична льоґіка? Де здоровий національний рахунок, — бо та партія зве себе далі „національною" та ще я до того „щиро народньою партією",— де почуття національно-громадської відповідальности? В тих „партайманів" і „громадян" таких чеснот, видно, цілковито нема! Бож підтримуючи свою сенатську листу і будучи свідомим того, що мандату не здобудуть, вони йдуть, очевидно, не менше свідомо на руку польським виборчим успіхам. Іншими словами вони, що вбили у собі всяке почуття громадської та національної відповідальности, лишній раз дають наглядний доказ цілковитої своєї залежности від чинників, яким не тільки не залежить на національній перемозі українців, але навпаки, яким дуже залежить на українській національній невдачі, в даному випадку на виборчій поразці. Отже УПП сповнює при тих виборах виключно тільки ролю наємного розбивача національних українських сил.

З тернопільського воєвідства дістаємо відомости, що там підтримують свою сенатську листу соціялісти-радикали, не маючи теж ніяких даних на здобуття сенатського мандату. Так само мало даних на здобуття мандату мають вони і в львівському воєвідстві. Але не зважаючи на те свої сенатські листи ч. 22 і там і тут підтримують. Не помагають нічого і голоси з провінції, не помагають постанови міжпартійного віча у Рудках, звідки походить їх новообраний посол до сойму Роґуцький. Словом партійне засліплення, незрозуміла амбіція ведуть радикалів далі на бездоріжжя, та наказують їм працювати на корисність польських політичних партій, а в першій мірі одинки.

Цікаво, що наприклад жидівський „Бунд", переконавшись при соймових виборах, що має мало виглядів на здобуття деяебудь мандату до сенату, стягнув свої сенатські листи в усіх виборчих округах, щоби не пошкодити сіоністам. Він міг підпорядкувати свої партійні інтереси вищим загально-національним жидівським інтересам, а наші соціялісти-радикали, що симпатизують з Бундом і до него ґравітують, цього зробити не „в силі". А треба знати, що програмово та ідеольоґічно жидівський „Бунд" стоїть далеко дальше від сіоністів, чим наші соціялісти-радикали від Українського Національно-Демократичного Обєднання.

Словом йдемо до сенатських виборів розбиті так само як до соймових. Нічого не навчила нас практика минулої неділі, нічого не навчили нас страшні цифри змарнованих до сойму голосів, що сягають кругло двох сотень тисячів. Амбіціонерство, партійна засліпленість та ненависть, цілковита відсутність усякого почуття національної відповідальности перед народом та історією, а притім неперебірчиві, низькі, крайно демаґоґічні засоби виборчої боротьби далі зідають наші національні сили, далі дають вдоволення і насолоду нашим загально-національним противникам, що вже заздалегідь вітрять перемогу. Нема то як у нас! Самі себе торощимо!

Польські партії, що зібрали в доодиноких округах на нашій території при соймових виборах замало голосів на свої листи і не здобули соймових мандатів у відповідній скількости, перед сенатськими виборами свої листи повідкликували та постягали, щоби не ослаблювати виборчих виглядів одинки. Таким чином на нашій території розіґрається при сенатських виборах так-же як і при соймових ґенеральний бій між *одинкою і вісімнацяткою.* До виборчої *перемоги одинки причиняються,* як бачимо, *всі ті наші дрібні партії, що хоч не мають виглядів на здобуття соймових мандатів, то всеж таки свої сенатські листи підтримують.* А що вони це роблять *свідомо,* то значить, *що допускаються свідомо поганого політичного експерименту, який межує в національним злочином.*

Але й на те є рада. Всі національно свідомі українські виборці, що мають почуття національної гідности та відповідальности і яким дорогий престіж української нації, а які навіть належать переходово до тих розвальних наших партій, повинні віддати свої голоси при сенатських виборах солідарно і виключно на листу ч. 18, бо тільки вона має дані на те, щоби звести гідно виборчий бій з одинкою. Тому в критичний момент, усі понад голови впертих і засліплених партійних „штабів" нерозривними лавами на виборчий фронт, до боротьби під прапорами Українського Національно-Демократичного Обєднання в імя загально національної перемоги!!

Після соймових виборів.

Кретинство чи нікчемність з премедитацією?

Перші загальні підсумки виборчого бою до сойму подало „Діло" в статті „Між двома речинцями", в статті, яку сконфісковано. Упепівська „Рада" (в ч. 28 з 9. ц. м.), яка живе виключно тим, що находить плями на сонці, негайно присікалася до тієї статті. Поліція сконфіскувала нашу статтю матеріяльно, „Рада" висилюється, щоби сконфіскувати її морально.

Навівши подані нами виборчі висліди і намічені втрати та їх причини, „Рада" починає, як то кажуть, з іншої бочки. Зрештою, льоґіка упепівських політиків така оригінальна, що варто подати до ширшого відома їх міркування.

„Прочі (sic!) українські партії (всі разом) не спричинилися нічим до розламу українського виборчого фронту. Бо як з обчислення самого „Діла" виходить, Ундо одержало на всіх українських землях під Польщею (згідно з поверховним обчисленням, яке ще може бути спростоване) 20 мандатів, отже із ствердженого „Ділом" числа усіх українських 40 мандатів, рівно половина, то є 20 мандатів, припадає власне тим „іншим" українським партіям".

Справді, УНДО — як найбільша партія — здобуто в округах 20 мандатів, а всі інші українські партії (радикали з безпартійними, сельроби обох мастей і упепісти) — 18 мандатів, разом 38 мандатів, але не із загально належнього нам числа 40 мандатів, тільки 54—58. Отже наші втрати виносять 16—20 мандатів в округах, а 6—8 мандатів на державній листі, разом 22—28 мандатів. Всі ці втрати український нарід має завдячувати тим іншим українським партіям всім разом, а в першу чергу тим ліліпутним. Ще прийде час на подрібний розгляд наших втрат, а тоді виявиться весь безмір Геростратової роботи тих інших українських партій.

Але йдім дальше слідами упепістичної льоґіки:

„Усвідомлення собі цього факту дає ясне поняття про ту „одинокý національстичність" Унда, про яку „Діло" намагається завжди твердити, і ясно доказує, що воно в найкращому разі представляло би тільки половину українського населення під Польщею, при чому ця „половина" легко скорчиться до четвертини, коли візьмемо на увагу це вище, про яке ми писали в передостаннім числі „Ради" і яке ми назвали трагедією українського виборця. Якжеж в такому разі може „Діло" говорити про розлом виборчого фронту з боку безперечно більшої половини українських виборчих мас? Чи около дві третини (вище було сказано вже про три четвертини, бо УНДО вже скорчилося в очах упепістів до одної четвертини! — Ред.) усіх виборців (вчисляючи сюди десятки тисяч голосів лівих партій і Української Партії Праці, що в деяких округах не вистарчили на здобуття мандату) має примінитися до Унда, що є виразником може заледво одної третини виборців чи навпаки? У когож тут може бути мова про зломання українського виборчого фронту?"

І так у безконечність тягнеться це маячення якогось божевільного чи професійного кретина включно до того, що

„в Стрийщині „властьімущі" сказали хлібоїдам кинути свої голоси не на 1-ку, але на 18-ку".

З „льоґікою" кретина неможливо входити в якунебудь боротьбу. Не знаємо, яку частину українського населення під Польщею представляє УНДО, бо завдяки упепістам, їх компаніонам та їхній аґітації, значну частину „представництва" українського населення під Польщею переняла на себе „одинка", осягаючи в самій Сх. Галичині понад 400 тисяч голосів. Яку частину українського населення представляє У. Н. Д. О., нехай свідчить кількість голосів, покищо зі Сх. Галичини, де на листу Українського Нац.-Дем Обєднання впало, не зважаючи на всі перепони — як всіх інших українських партій так і „власть імущих" — кругло 540 тисяч голосів, а на всі інші українські партії разом з УНС-ом і кацапами з 20-ки кругло 412 тисяч голосів. А саме радикали, ес-деки і безпартійні разом здобули 200 тисяч голосів, Сель-Роб-Лівиця — 63 тисячі голосів, чорносотенні кацапи — 50 тисяч голосів, Сель-Роб-Правиця — 47 тисяч голосів, УПП — 44 тисячі голосів й УНС — понад 8.000 голосів. Коли від українських партій відчислимо 58 тис. голосів кацапів й УНС-а, то сума голосів всіх інших українських партій досягне 354 тис. голосів.

Ці цифри хіба наглядно ілюструють впливи поодиноких партій та розвязують питання: хто до кого повинен „примінитися"? Та тут навіть не йде про „примінення", бо от УНДО хотіло „примінитися" до радикалів, але — на жаль — вони не хотіли „примінитися" до УНДО. Зрештою, коли всі інші українські партії з „ідеольоґічних" чи інших причин не бажали собі одного виборчого фронту з Обєднанням, то повинні були хоч самі між собою створити такий фронт. Але вони такого фронту не створили для осягнення кориснійших виборчих вислідів, але зате створили тихий пакт проти Обєднання, чим спричинили запропащення кількох мандатів Обєднання (Тернопіль, Львів-округ, Самбір й ін.).

Дальша балачка з упепівськими кретинами хіба зайва. Ще лише одна замітка. Упепівські провокатори важаться кидати на Обєднання підозріння, немов то в Стрийщині „власть імущі" наказали хлібоїдам голосувати не на воєвідську „одинку", але на 18-ку. В Стрийщині 1-ка осягнула 70.192 гол., УНС — 161 голосів, 8-ка — 3.067 гол., 18-ка — 100.427 гол., 20-ка—7.756 гол. і 22 в 5.834 гол., разом всіх голосів впало

на українські листи 109.328, а з УНС-ом і кацапами 127.245 гол. У- країнського (гр.-кат.) населення в стрийській окрузі на основі поль- ської статистики з 1921 р. є 386.855, а польського (римо-кат.) — 79.046. Управнених до голосування в стрий- ській окрузі було 308.726, себ-то на загальне число населення (жидів в стрийській окрузі 70.541, „інших" (німців) 13.124) — 549.000 — около 57 проц. Отже управнених до голосування українців було понад 220 тисяч, а поляків около 45 тисяч. Коли одиниця при 239 тис. голосуючих (майже 78 проц. управнених) одержала 70 тис. голосів замісць 36 тис. всіх польських голосів (при чому на ППС впало там 18.869 гол.), то це називається, що „власть імущі" наказали в Стрийщині хлібоїдам голосувати на 18-ку, а не на 1-ку. Зновуж усі українські партії включно з хацапами і навіть УНС-ом здобули в стрийській окрузі 127.245 гол. (в тому -УНДО — 100.427) замісць 171.600 (при 78 проц. відданих голосів), з чого виходить, що понад 44 тис. українських голосів впало на польські листи, головно на 1-ку. В таких умовах находиться український „орган незалежної думки", який публично кидає найнікчемніше підозріння, немов то польська влада видала в Стрийщині наказ хлібоїдам голосувати на 18-ку, а не на 1-ку. А якраз у Стрийщині йшла завзята, смертельна боротьба між 18-кою і 1-кою.

Нехайже тепер всі чесні, льогічно думаючі громадяни в світлі цифр оцінять нікчемні методи боротьби упепівських годованців. Бо упепівські нікчемники і кретини кидають не лише огидне підозріння на нелюбу собі національну партію, але кидають пляму поголовного хруньства на шість українських повітів (Стрий, Дрогобич, Турка, Сколе, Долина, Калуш). Бо скільки тих хлібоїдів мусілоб бути в тій окрузі, щоби вибрати для 1-ки двох послів та ще й обділити своїми голосами У. Н. Д. О.?

В такому світлі упепівські кретини представляють український нарід, вислугуючись за юдині серебреники своїм панам.

Невикористаний чинник.

ЗА СПІВПРАЦЮ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА НА ПОЛІ РІДНОГО ШКІЛЬНИЦТВА.

Ніхто сьогодні не заперечить, що йдучи шляхом будівництва само- стійного українського життя, муси- мо освідомлювати наше громадян- ство під загально-освітним і полі- тичним оглядом, переводити його організацію для економічного двиг- нення народу, а при цьому не смі- ємо занедбувати того обовязку, я- кий тяжить на наших сучасних у справі виховання української моло- ді. Це чи не найважніше. Бо колиб ми звернули всю увагу виключно на організацію матеріяльних дібр, то майбутність нашого суцільного національного організму булаб дуже неповна. Не підготовивши резерв свідомих мети та охочих до боротьби за вільне право народу до життя, можемо ще ми, сучасники дожити хвилі, що наших змагань не буде кому реалізувати.

Маючи це на увазі прийдемо до пересвідчення, що діяльність „Рідної Школи" мусять підтримати всі національні чинники, кожна суспільна верства, кожна політична партія, кожна українська одиниця. Чим саме підтримати? — Чим хто може, залежно від того, якими моральними, матеріяльними чи духовими засобами даний гурт чи одиниця розпоряджає.

В праці для „Рідної Школи" об'єднуються не тільки інтелігентські шари, але й робітничі, а в останніх роках дуже інтензивно й селяни, саме ті чорнороби, селяни у властивому розумінні. Цілями „Рідної Школи" дорожать усі, хто вміє вдуматися в істоту національної праці, без огляду на те, чи він живе серед українців тут, на місці, чи за границею як військовий еміґрант, робітник, чи студент. Та з прикрістю мусимо зазначити, що не зауважуємо постійної, організованої праці тої верстви, яка по своєму складі й молодечій рухливости може віддати „Рідній Школі" незвичайно цінні услуги, а саме — нашого студентства. Українського студентства в Галичині ніде не видно при гуртовій праці для „Рідної Школи". По переході на інше поле праці деяких дуже нечисленних одиниць зі студентства, що для „Р. Ш." працювали, хіба на пальцях одної руки можна порахувати тих студентів, що входять до управи кружків „Р. Ш.", а таких, що бодай трохи працюють, то в останніх часах зовсім нема!

Чи те наше студентство не має розуміння для проявів нашого життя? З чим же воно тоді піде між нарід коли прийде на нього черга — вести перед у тому житті! Вислухування рефератів, чи навіть участь у дискусіях-балачках на тему республіки, монархії, гетьманату, драгоманівства, фашизму, інтернаціоналізму чи інших біжучих студентських „гризот", дасть рішучо за мало для народу для його будуччини. Для самих студентів воно дещо дасть але й відірве їх від народу. Треба входити в кожну галузь життя, пізнавати її наскрізь власним досвідом, досліджувати її суть, вносити від себе цінну молодечу енергію в працю, а вже на підставі власного практичного спостереження вносити до неї поправки, удосконалювати її, словом не тільки знайомитись але й опановувати практично з усіми проявами національного життя.

Серед нашого народу помітне щораз більше заінтересування „Рідною Школою", щораз кріпше відчувається, що вона стала житевою конечністю. Видно, що навіть якби ми попали в таке положення, де держава дала-б нам справді українську школу з українським учителем, то роля Р. Ш. остане все живою а її завдання актуальними.

Коли приглянутися життю українських студентів високих шкіл поза Галичиною, то побачимо, що те студентство всюди інтересується дуже живо Р. Ш. В Празі, Пшібрамі, Подєбрадах, Відні, Ґетенґені, Данціґу основують окремі студенські організації на взір краєвих кружків Р. Ш. Їх діяльність обіймає організування членів, дбайливість за матеріяльну допомогу для Р. Ш. та слідкування за діяльністю Р. Ш. в краю. І треба признати, що кожну з тих чинностей виконують позакраєві студентські організації Р. Ш.

та що можуть послужити зразком для неодного краєвого кружка Р. Ш. в повітовому місті. Все робиться з замилуванням до діла, точністю і знанням справи.

Коли бачиться діяльність позакраєвих студентських організацій Р. Ш., то мимоволі насувається думка: чи це туга за рідним краєм силує студента за границею займатися Р. Ш., чи може які інші причини, чи може діється це тому, що за границю йдуть на студії самі найкращі з національного боку елементи нашої молоді?

Чому не мало-б так бути й у нас?

Віримо, що так може бити і буде. Може тільки ніхто не відважився досі на ініціятиву. У Львові повинен повстати студентський кружок „Рідної Школи". Він був би позатериторіяльний, обіймав би студентів у цілому місті, реєстрував би їх у члени, привчував би вкладати особисті вкладки на потреби Р. Ш., він організував би збірки для Р. Ш., помагав би в організуванні фондів, уладжував би студентські імпрези на дохід Р. Ш., а його члени були би живими пропагаторами ідеї Р. Ш. на місцях, куди розїздяться на святочні чи річні ферії. А вже невичерпаним збірником прелеґентів на всякі теми став би студентський кружок. Кожний студент підготовлюючися до будучого звання найде богато такого, чим зможе заінтересувати ширше громадянство головно з тих кругів, які не мають спроможности побирати вищу освіту. Зрештою практика висунулаб не одну потребу на верх, вказала би неодну справу можливу й відповідну до виконання для українського студента.

Тоді прийшлось би лекше розбити скалу несвідомости, упередження чи грубого матеріялізму, а Р. Ш. насичена жвавим молодечим духом оживилась би, захопила-б і об

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Наш життевий рівень.

Людина у співжитті із своїми ближніми витворила одну чудодійну силу: силу уявляти собі свою вартість через порівнання із своїм середовищем. Цей хист дає нам змогу жити на вищім рівні життя, завішеним над нашою буденщиною, мов казковий бальдахим.

Життя! Із чого складається зміст цього великого, найбільше вживаного, зловживаного та зуживаного слова для нас, сучасних українських інтелігентів? Яких 6 годин денно праця для прожитку; дві-три — їжа; дві-три комунікація із середовищем (ходження, орудки); дві-три необхідна розмова для порозуміння з людьми. Коли рахувати нічний відпочинок (з роздяганням і одяганням) 8 годин, тоді лишається максимально 4 години на добу на самоосвіту, приємности, всі змеханізовані рухи нашої буденщини і на всі — духові потреби.

Втікаємо від сірої буденщини, шукаючи ліку на ці духові потреби, в театр, кіно, в гості, на збори. Як рідко вертаємось звідтіля з почуванням, що наші взаємини із світом збагатились новою ниткою випряденою непримітним веретеном часу та простору, що взяло нас у свій крутіж! Мозок і нерви, що приймають враження із зовнішнього світа і перетворюють їх у невпіймагу гру крови — у нові зворушення, нові овиди ідей та уяви — потрібують спонуки від інших зворушень і овидів, іншої кружби ідей і уяви, від подій і людей, що не нагадують нам надто сильно механізму нашої буденщини.

Наш життєвий рівень рідко зростає від самотного зусилля внутрішньої боротьби, коли ми втратили звязки із зовнішнім світом за прикладом великих святих і мудреців. Рідко простягається перед нами новий обрій із вузького кола наших товариських взаємин, бо нелегко викресати із цієї коловерті нове велике переживання, рідке, мов велике кохання, велика дружба, великий твір споріднений із тугою всього нашого минулого.

Книжки? Найглибший архитвір передуманий нами у найщирішім змаганні ввійти в його світ, розвівається, мов мрійливе вітхання, коли не бачимо перед собою людей, з якими можна би його звязати — живих людей, для яких варт думати про нього, мріяти, передавати його власними переживаннями. Книжки живуть лише завдяки нашій спроможности відчути у них подих якоїсь духової атмосфери.

Одною із найбільших оман нашої духової атмосфери є втеча в світ чужинних книжок з іншою духовою атмосферою. Найдурніша фільмова фарса записується тривкіше у нашій душі як пригоди та переживання героїв незрозумілого для нас середовища. Хто з нас мав змогу розмовляти про те, що читає щоденно із своїми щоденними знайомими? Якою чужинною літературою поширює свій духовий рівень наша інтелігенція? Випадковими перекладами у чужій мові із десяти чужих мов, якими розмовляють народи байдужі нам, часто осоружні, ще частіше незрозумілі своєю історією, моралю та творчістю.

Рідні книжки? Наші письменники борються, мов інтеліґенти на провінції, проти намулу свого середовища. Чи находимо в їхніх книжках зусилля знятись понад той рівень, з якого ми глядимо на світ знудженим поглядом? Чи відчувають вони подув якихсь нових ідей, який пориває їх потребою йти новими стежками, непротоптаними нашими ногами?

Наш духовий рівень зростає лише від зусилля перемогти його з нехіті жити процентами його капіталу: жити ідеями готового світогляду, від якого маємо всі ключики. Наш театр? Його нема; бо нема в ньому зусилля ввійти у взаємини із письменником і глядачем. Кіно — всевладний заступник театру — хвилює перед нашими очима пригодами, що не в силі схвилювати ніодним клаптиком нашої буденщини. Ми любимо його всією потребою — не думати, йти за чергою вражінь розсипаних, мов думки перетомленої людини.

Відвідини? Хто з вас бачив у нас дві особи, які відвідують себе на те, щоби низку розсіяних вражінь зазяати новою думкою і низку нових думок перетворити в нові вражіння? Збори, засідання — це ще єдині огнища гумору, де можна бачити у повнім світлі криштальну посудину мізку людей, які в силі повторяти що-вечора тисячний раз те, що сами із щирою погордою висміюють у своїх політичних, партійних і особистих противників.

Чим нижчими є наші інтелектуальні домагання, тим лекше віримо у високий рівень свого духового життя. Чи часто родиться в нас бодай сумнів, чи наш життєвий рівень находиться на одній із крутовин европейської гори? Національна гордість уміє глузувати з Европи не гірше, ніж вона з нашої національної гордости. В одному напрямку ми підвищили свій рівень уже давно: всі живемо понад свою економічну спроможність. Соромом палає наше обличча, коли ми на бальовій салі або в ресторані не в силі станути на рівні доступнім людям, що заробляють троекратно більше, а є в наших очах пересічними туполобами.

Зате ніодин наш інтеліґент не соромиться жити без щоденного часопису, без окремого місячного бюджету на книжку, на театр і на всі ті потреби, що є невідхильною передумовою взаємин із світом ширшим, ніж придбаний ним світогляд із усіма заспокоєними духовими потребами. Кожний, що носить у нас довкола своєї голови ореол думаючої людини, має професію чи „спеціяльність" запроторену у глухий кут якоїсь дивної праці про яку не виміняють між собою двох думок навіть два найближчі жерці цієї припорошеної святині. І кожний із тих, що повинен творити довкола себе свідомість, на якому рівні минає нам життя, не має навіть свідомости, чи істнують якісь ідеї, що в силі означити той рівень, на якому він сам живе, щасливо-гордий.

Всі труднощі нашого життя і його принади — звязані з домаганнями, прикладеними до нього. Половину зусиль іде на підготовку зрілого погляду, який нежданно відкриє нам правду: чому половина цих труднощів, принад і домагань була оманою.

Ідеї, що осяюють нам життя надто часто ускладнюють його зайвими труднощами.

Труднощі, які перемагаємо з насолодою у вірі, що вони є мірою нашої сили, є надто часто наслідком невясованих ідей.

Найпевніші ідеальні домагання, прикладені до інших надто часто не вартні одного сумніву, який нахолимо глянувши собі під ноги.

вдивлявся-б коло української дитини весь розбитий на атоми український загал.

Лев Ясінчук.

До виборців міста Львова!

Дня 11. березня ц. р. відбудуться вибори до сенату. Сенат не менче важна парляментарна трибуна, як сойм. Право голосування мають всі, що покінчили 30 літ життя. Голосування у Львові відбудеться в тих самих льокалях і комісіях, в яких відбувалося голосування до сойму. Місто Львів не вибирає вже сенаторів самостійно як послів, тільки голосує на спільні листи разом з цілим воєвідством, яке становить тепер виборчий округ. Отже вигляди на вибір мають лише дійсно великі політичні угрупування. У львівському воєвідстві появилися українські листи, які не мають найменшого вигляду на вибір, тільки причиняються до розбиття національного фронту. Зате польські дрібні листи стягнені — для уможливлення повної побіди полякам.

Львів заважить своїми тисячами голосів при виборах до сенату, — тому взиваємо всіх українських громадян, щоби самі взяли участь і других заохотили до голосування. Всі солідарно віддаймо голос на листу ч. 18, бо голоси віддані на всі інші листи вийдуть тільки на користь нашим ворогам!

Український Виборчий Народний Комітет.

ВІДГУКИ ДНЯ.

„Маси за нами!"

Вибори це така штука, що попри трагічні моменти трапляються і комічні, а попри комічні трапляються ще комічніші.

Возьмім вибори у Львові.

Трагічним було те, що богато наших не голосувало, комічним те, що між ними було богато інтелігентів(ок), але найбільш комічне... зараз напишу.

Переглядаючи останні числа „Праці" і „Ради" перестрашений український націоналіст хапався за голову і зойкав як ранений генеральний секретар.

— Що то буде, що то буде! шепотів дріжачими устами. — Маси за ними, а відомо де маси там мандати!...

В душі малював собі картину повиборчих днів:

Вулицями столичного емерита-Львова суне товпа народу з незалежним гимном на устах. Попереду всіх партійний стовп, он, а за ним, а за ним — — — як колись за Дорошенком — козаки їдуть А що козак, то орел, що посол, то голова (не вчисляючи рук, ніг...)!

Журився український націоналіст і ждав виборів як шибениці.

Спеціяльно у Львові...

Читав-же бідолаха не раз і не два: „Маси, масища за нами" — себто проти нас!

Прийшли вибори...

Заколихався Львів мов від інвазії.

Рушили маси, масища словом усі!

Виборчі льокалі наповнилися людьми і тим подібним, виборчі урни наповнялись картками.

Український націоналіст кинув дрожачою рукою картку, — і гірко сплакнув, боявся, що не буде одиноким голос українського Львова.

Не помилився. Його голос був одиноким голосом українського Львова, тільки що тих голосів було десять і пів тисячі.

Кудиж пішли маси?

„За нами" — як було випророковане в „Праці" і „Раді".

Листа ч. 26. дістала шість голосів

Як не брати — не маса.

Веник мали психольогію маси, себто... не думали.

Я, здається, один з небагатьох судьбою, мав щастя бачити ту масу.

Йшла вона по обіді від сторони Атляса через Ринок туди, куди вказала їх незалежна думка. Складалася з трьох партійних стовпів і тільки само поперечка.

Мене вражіння, що власне ця маса пішла масово кидати карти на листу ч. 26.

На мою непрасту поширилася вже про нас друга версія — на жаль дуже ідейна.

[illegible] великої „Діла" [illegible] ві, що масами були в цім випадку три кандидати зі своїми жінками.

Упіністи бороняться тим, що це, як звичайно, удівська провокація.

Можливе...

Пошкодило УНДО одиницям, мало що не здобуло мандату у Львові, чому не могло покривити Упіпцям. Просто впало і кинуло шість голосів на 26.

Щоби потім усі могли горлати: Через 26 ми не здобули мандату у Львові!...

Провокація!

— Де — спитаєте — упіпівська маса?

Як то де?! А 36!... Там усе, цілих сто-шість чоловік як леду!

Скажете не маса!?

Залежно як хто бере і кілько на „масу" приділює людей.

Ручу вам, що ця „маса" десять разів більше коштувала „заходу", як пів міліона голосів УНДО.

Колиж так рахувати, то Упіпі має право крикнути: „Маси за нами"!

Галактіон Чіпка.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

ТРИЦЯТЬПЯТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Нині, в пятницю, продовжав дальше свою оборону обор. д-р Давидяк і скінчив її в год. пів до 12-ої. По павзі промовляв в обороні підсудних Дармохвала і Стефанишина адв. д-р Павенцький, який закінчив свою промову в год. 2.

Завтра промовлятиме перший обор. д-р М. Волошин, а по нім останній з оборонців — д-р Л. Ганкевич. Промови обох оборонців займуть правдоподібно цілий день. Таким чином предсідник виголосив би своє резюме аж в понеділок, а присуд запав би щойно у вівторок.

—о—

ПРОМОВА Д-РА ДАВИДЯКА.

Пора спізнена, а моїм обовязком промовити в обороні троїх обвинувачених: Яницької, Ковалиська й Вірстюка. Тяжке моє завдання, бо маю боронити обвинувачену, яка пасивно сидить тут, начеб не причасна була до цієї справи, начеб не здавала собі справи з далекосяглости хвилі. Але хто знає причину пасивности обв. Яницької, її поважну недугу, той зрозуміє її стан.

Олександра Яницька.

Переходжу відразу до річи. Обв. Яницькій закидається, що вона в домі Верб-их хотіла сховати течку з газ. маскою. Слуханий тут „виглядовця" Будний на мої питання сказав, що військовий міг пізнати по вигляді течки, що там є маски, а хто інший міг думати, що це — цукорки. Дальше Будний сказав, що течки у п-на Верб. він не відчинив, а зробив це щойно на поліції. Яницька боронилася тим, що побігла по арештуванні Ів. Верб. до п-ва Вербицьких, аби повідомити їх про арештування їх сина і сховати свої листи любовного змісту, аби ніхто непокликаний не дістав їх у свої руки. На основі цитатів з тих листів обор. д-р Дав. доказує, що обв. Яницька мала причину ховати ті листи перед людьми, приймаючи в своїй увазі. Опісля д-р Дав подає в загальних штрихах характеристику і спосіб життя Яницької. Вона працювала тяжко від дитинства, бо батьки її ще перед війною виїхали до Америки і вона, сама дитина, лишилася на господарстві з молодшою сестрою-дитиною і старою бабунею. Здавши матуру і діставши посаду в школі „Р. Шк." в Долині, вона працювала цілими днями в школі, маючи густо-часто по 3 кляси денно, а позатим вела ще й господарство.

З черги обор. д-р Дав. збиває закиди прокуратора, що обв. Яницька передавала ріжні розвідочні матеріяли, бо на це нема ніяких доказів. Таксамо не могла вона бути членом УВО, бо оборона подала свої докази на те, що відомости конфідентів про участь її у Львові у минулім зїзді УВО просто видумані, а ніяких інших доказів на це нема. Прок. хотів зробити з обв. Яницької тип якоїсь амазонки, небезпечної конспіраторки, але хто подивиться на неї, той не зможе в щось таке навіть повірити.

Переходячи до дальших листів обв. Яницької, які прок. уважає головними атутами акту обвинувачення, обор. д-р Дав. доказує на основі цитатів з її листів, що тези прокуратора дотично Яницької помилкові. Бо з тих цитатів, особливо коли їх розглядати на тлі цілости тих писань, з яких їх вирвано, ніяк не виходить і ніяк не можна вичитати, що Яницька була членом УВО, що вона вела якусь недозволену діяльність.

З усіх листів, які тут читано і які я цитував, виходить, що обв. Яницька не у всім була поінформована, що робив Ів. Вербицький. Вона писала до нього і просила, аби він брався до науки, аби старався сам про себе, бож він не дитина. „Коли я працюю, твоя дружина, то берись до праці і ти, бо інакше тобі не лицює" — писала вона.

Прок. казав нам тут, що обв. Яницька повинна бути покарана хочби тому, що вона, знаючи про злочинну діяльність Ів. Верб., не донесла про це. Від такого обовязку звільнені, як відомо батьки, брати й сестри обвинувачених. Але хто знає відношення Яницької до Ів. Верб., той хіба не скаже, що вона була для нього обоятна, що вона була чужою для нього людиною. Ви, п. судді, зволите взяти під увагу це спеціяльне відношення Яницької до Ів. Верб. і візьмете в оборону слабших, увільните Яницьку.

При кінці цієї части промови обор. д-р Дав. подав кілька клясичних прикладів на обставину помилкових присудів, виданих на основі самих тільки познак, і просив недопустити до такого присуду в нинішньому процесі.

Микола Ковалисько.

Тепер перейду до обв. Ковалиська. При тому згадаю кількома словами про конфіденціональні відомости. Сам прок. казав нам тут, що він неохотно будує на таких відомостях, але все таки він сконстрував свої тези виключно на основі конфіденціональних відомостей.

Це вільно прокураторові, але судові не вільно на основі таких відомостей, яких слідство і розправа не доказали, видавати засуду. Особливо не вільно цього зробити лаві суддів присяглих, які є врепінь суддями зпоміж громадянства.

Тут прочитано гриппс Ковалиська, зміст якого викликав у цій салі немало веселости своїм мимовільним, подекуди шибеничним гумором. А в цьому гриппсі Ковалисько, поза власним обтяженням у справах, необнятих актом обвинувачення, пише до Стефанишина, що йому закидається страшну річ, бо злочин з § 67, а з тим він не має абсолютно нічого спільного. Чиж зміст цього гриппсу не говорить пророчисто про невинність Ковалиська?

Говорено тут богато про взаємини Ковалиська з Генгалом. Алеж Генгало його краян і товариш, а до того прокуратор у краї. процесі не найшов за ним ніякої вини й увільнив його від всякої кари. І за взаємини з Генгалом мав би бути караний Ковалисько?

Тут обор. д-р Дав. подав знов влучний приклад на обставину, як в однім процесі засуджено обвинуваченого на смерть на основі самих конфіденціональних відомостей, а потім виявилося на основі документів його повна невинність.

Михайло Віротюк.

Щож до Михайла Вірстюка, якому прок. не закидає злочину з § 67, тільки з § 58, то всі закиди проти нього зводяться до того, що він подав Атаманчукові револьвер.

Нема причини не вірити його обороні, що він купив той револьвер при Сербській ул. у Львові. Не має ніякого значіння й обставина, чи Вірстюк був з Атаманчуком на „ти", чи ні. Як він подавав „Іл. Кур. Цодз." Ользі Гречках чи Атаманчукові і до кого він казав: На маєш твій „Курєр", не виявив тут св. Тисяк, який сказав, що це могло бути сказане таксамо добре до Ольги Гречак, як і до Атаманчука.

Отже де тут може бути мова про приналежність обв. Вірстюка до УВО? [illegible] що він сидить більше року в слідчій тюрмі?

Тому, що закиди проти моїх обвинувачених побудовані на марних і хитких основах, не підкріплених абсолютно ніякими річевими доказами, прошу увільнити моїх клієнтів!

—о—

На маргінесі процесу 17-ьох.

Політичний орган „незалежної" [illegible] „Рада", хоч має значно більше і к[illegible] платних співробітників, як наш щ[illegible] ник, не висилає свого справоздав[illegible] розправу зовсім, тільки фабрикує звідомлення — витинаючи цілі п[illegible] ти з „Діла". Орган, якого співроб[illegible] не виконують тепер свого основно[illegible] фесійного обовязку, а зате демо[illegible] ють наше населення і ведуть в р[illegible] борчих агітаторів злочинну руї[illegible] роботу по цілому краю, має відв[illegible] давати наші звідомлення з про[illegible] за свої, має сміливість аж так а[illegible] тися в незалежному йому „Ді[illegible] в культурному світі непрактико[illegible] тоди мусимо напятнувати пре[illegible]

За піднесення хорового співу.

Замітки з приводу організації Союза Українських Хорів.

Нема сумніву, що підставою поширення музикальности були і є хорові Товариства — та їх продукції. — Головно по менших місцевостях хори є чи не одиноким середником ширення музичної культури. Колиж візьмемо на увагу наше положення, і то як під оглядом політичним так і матеріяльним, то організації хорові виростають у нас до міри не тільки одинокого водвижника музичної культури, але й до міри першорядного чинника, що постійно впливає на утримування при житю патріотичних почувань серед загалу. Попри те причиняються хорові організації ще й до підтримування живих товариських зв'язків. Однак не можна забувати, що основне завдання кожного співацького Товариства це ширення музичної культури. Коли справа представляється навпаки, то це вже явище ненормальне, що в результаті спричиняє руїну співацької культури. Хор для якого сам культ пісні є на останньому місці, — а всякі інші справи на першому не представляє для співацької культури вартости. На вартість хору складаються такі чинники: 1. Провідна ідея — мистецтво; 2. Образований музично дірігент; 3. Карний голосовий матеріял; 4. Добра організація хору (правильник,) і т. д. Свідомість того, що згаданими прикметами не відзначаються наші хори стягнула представників нашого організованого співацького життя з краю на анкету 2. лютого н. р. до Львова, щоби зарадити лихові. Відносно названих прикмет — позволю собі поділитися своїми думками які могли би стати підставою до дискусії.

1. Провідна ідея: мистецтво.

Здається, що мало в нас таких хорів, в яких цвилаб свідомість того, що культура пісні покликана відіграти в суспільнім життю велику ролю. Хоровий спів, це мистецтво а як такий є він етично цінним, бо виховуючим для суспільности. Члени хорового співацького Товариства, що з певним концертуванням віддають працю для культури пісні, як це деколи можна у нас стрінути, сповняють гарну і благородну службу, бо вони підносяться з низів, відривають [illegible] хвилево від них кожну людину. У [illegible] хоровий спів мусить поконче на музичному полі стати всім: оркестрою, оперою і т. д., а не наслідком нашого невідрадного матеріяльного положення, бо того всего не маємо і не можемо мати а хори маємо. До нині йде праця по наших хорах майже завсіди під знаком милої, невинної розривки. Одначе праці в хорі як розривку трактувати не можна. Крайня пора, щоби співацький загал зрозумів, що він покликаний — через можність впливати на маси — відіграти важну суспільну ролю. Доки співаки будуть трактувати свою працю в хорі як розривку, так довго хор не стане на відповідній висоті. — Йому браком головної ідеї, неї моральної підвалини, з якої родиться почуття сповнювання важної і конечної [illegible] праці над видобуванням із дна суспільно[illegible] вищих моральних вартостей і над їх [illegible] останнім удосконаленням. — Знаючи [illegible] р наших хорів — можу ствердити, що [illegible] ідея не живе по наших хорах! Найча[illegible] [illegible] сходяться на пробу тому, бо нема [illegible] візи! Такий обєднуючий засіб є ду[illegible] [illegible]рхний і непевний, бо залежний від [illegible] гумору або... погоди. Панове дірі[illegible] [illegible] самі дуже добре знають, скільки ра[illegible] [illegible]али від неодних осіб слово чести в [illegible] [illegible]ній порі явитися на пробі, а й це бу[illegible] [illegible] успішним. Чиж треба ще щось біль[illegible] [illegible]вати на доказ легковаження і не[illegible] [illegible]ня нашої праці.

[illegible]ою: Конечно оживити в нашім [illegible] ти ідею високого післанництва [illegible] виконуваної пісні. Як висо[illegible] [illegible]щі народи хорову організацію [illegible] жить нам коротка згадка от пр[illegible] [illegible]кий Зізд такої маленької краї[illegible] [illegible] який відбувся в червні 1926 [illegible] зізді явився президент дер[illegible] [illegible] кабінетом, і привитав зібра[illegible] [illegible]нців в присутности 40000 гос[illegible] [illegible] добре зрозуміли, що віче так [illegible] народу — ніщо не розбуджує [illegible] його патріотизму — як рідна [illegible] наводжу цей випадок, щоби [illegible] зізд, відбувся гідно.

[illegible] оцінити наше співаць[illegible] [illegible] голосити, популяризувати, [illegible]вання пісні як найбільшо[illegible] [illegible]у і береження його скар[illegible] [illegible]шім, мистецькім виді. Це на мою думку буде перше, найважніше завдання майбутнього Союза Укр. Хорів.

Хор оживлений такою ідеєю мусить процвитати, бо вона дає його праці зміст, вагу, ціль і захоплення, а його учасників обєднує в одну тісну родину, родину жреців укр. пісні.

2. Образований музично дірігент.

Ціль хору, зазначену в попередньому уступі, проводить в життя дірігент. Він має твір автора, кинений на мертвий папір, ожвити своїм життям і найвірніше його у звуках відтворити.

Його завдання має дві сторінки: а) *теоретичну*, т. є він мусить уміти вичитати, що автор написав, зрозуміти його інтенцію і продумати спосіб виконання, б) *практичну*, т. є мусить уміти голосовим матеріялом, який має до диспозиції, виконати твір. В першому випадку треба йому конче образовання, в другому треба вродженого талану. Вони себе доповнюють.

Наш нарід має богато талановитих одиниць, що можуть бути добрими дірігентами. Богато є у нас вроджених дірігентів. Всі вони якось ведуть наші хори, — ніхто їх того не учив, ані не справляв їх праці. Але сторінка теоретична — у них переважно пуста. Не з іншої причини, а просто з тої — що не мають де набрати необхідного їм бодай початкового музичного образування.

Тут відкривається для Союза укр. Хорів безмежне поле до ділання. Обсадити дірігентів, — дати їм спосіб і можність доповнити своє образування, — виховати нових дірігентів — отсе чергове велике завдання майбутнього Союза.

3. Карний голосовий матеріял.

Як найспосібніший генерал нічого не вдіє, коли не має до диспозиції своєї карної армії, так і дірігент не здійснить успішно своїх замірів, якщо не розпоряджає карним і свідомим цілі голосовим матеріялом. Через трактування хор. співу як розривки розпанощився у нас звичай, що до хору вписуються (або таки „пристають" без жадного вписy) охочі розірватися.

Витворилася, так сказати, система статистів, які „відтягають" за тальтерами" — котрих в голосі є: два, а вже три то найбільше.

Дві основні прикмети мусить мати хоровий голосовий матеріял. Він мусить бути: а) голосово добрий; б) здисципліновании.

Що до першої точки, то справу легко наладнати: Треба унормувати справу приймання членів, розділу їх на дійсні і спомагаючі, зірвати зі „системою статистів" — віддути докладно перед принятям пробу голосу, а це все із захованням приписів хорового правильника, який повинен раз перестати бути паперовим, — а стати дійсно обовязуючим.

Важча справа з карністю хористів, бо ця прикмета йде в розріз з нашою, але поняттю, а добре вкоріненою в злій формі, „свободолюбністю". —

— І тут виринає нове велике завдання будучого Союза: докладно обдумати способи створення такої хорової карности— якої, правду собі скажім, піде у нас нема.

У війську зачинається вщеплення почуття обовязку та дисципліни від найпримітивніших формальностей — не можна і в хорі оминути тих засобів, які зединюють масу, лучать її в одну цілість, та убирають її в таку форму, що тяжко з неї вилізти.

Колиж такі вказівки будуть йти до хорів від Союза, тобто з гори, обдумані і систематичні, то вони напевно в співацьких і хорових товариствах приймуться.

4. Добра організація.

Ця точка є фактично передумовою третьої т. є дисципліни. Вже через саме створення Союза — організація піде значно вперед. Тут хор повинен подумати передовсім про правильник, і точно його придержуватися. Правильник — на скільки сягають мої інформації — є досі по наших хорових Товариствах чимсь незнаним. Якже можна від члена домагатися виконування постанов правильника коли він їх не знає, і ніхто від нього цього не вимагає.

Старшину співацького Товариства треба вибирати виключно з дійсних членів хору, а не із спомагаючих. Виділові дійсні члени хору мають частіший контакт зі співаками, і можуть легко всякі ухвали Виділу виконати. Точність Виділу — повинна бути взірцева, бо лише тоді такий Виділ зможе вимагати її від рядових членів.

— Кількома тими думками, хотів я дати суспрат до дискусії. Не можна в цих кількох сторінках вичерпати всіх справ, які сами насуваються.

Станеться воно на сторінках будучого органу Союза, якого поява буде чи не першим кроком до поправи мистецького й організаційного стану наших хорів.

о. Северин Сапрун.

11. ц. м. здержуємо висилку часопису ВП. Передплатникам, що не вплатили передплати за березень 1928. Місячна передплата виносить 4'50 зол.

Велике передвиборче віче українців м. Львова.

В пятницю вечером заповнилася битком саля Сокола-Батька і подвіря львівським громадянством ріжного стану і віку. Найбільше було робітництва і тієї сірої маси, яка заціпавлена арестом національної сили в столиці Галичини з вірою в побіду, слідить з небувалим напруженням за виборчою акцією.

До президії вибрано проф. Березовського, робітника Івана Терлецького, Марію Павлишинову — секретарював Петро Бакович і Роман Зубик.

Перший промовив голова Нац. Дем. Обєднання д-р Дмитро Левицький, якого річеве слово приняли учасники гучними оплесками. Потім промовляла кандидатка до сенату ред. Кисілевська. З черги забрав голос робітник машиніст Козицький та рішучими аргументами завзивав українські маси до видержки в єдности, щоб щераз доказати нашу національну силу і єдність. Іван Олексин кафлир і відомий львівський діяч виказав вічевикам всю цю погану поведінку розбивачів нашої єдности і цих задурманених партийників, які своєю роботою служать ворогам нашого народу. Промови стрічали вічевики гучними оклинками, саля гриміла і шум окликів лунав широко аж до вул. Руської.

Віче закінчив ред. З. Пеленський даючи пояснення для голосуючих при виборах до сенату та візвав усіх присутніх, щоби вони були не тільки виборцями, але й апостолами нашої справи.

Збори приняли поставлені резолюції і одноголосно і по відспіванню національного гимну розійшлись одушевлені і піднесені на дусі.

Останні вісти.

УРЯДОВИЙ ВИСЛІД ГОЛОСУВАННЯ В 55 ОКРУЗІ (ЗОЛОЧІВ).

Число управнених до голосування 452.967. Віддано голосів 342.111, уневажнено 500. Одержали: 1-ка 76.434, 2-ка 3.316, 4-ка 126, 6-ка 803, 8-ка 10.280, 10-ка 9.584, 14-ка 1.572, 17-ка 23.812, 18-ка 99.842, 19-ка 19.441, 20-ка 21.345, 22-ка 23.050, 24-ка 17.043, 26 27.716, 33-ка 2.803, 36 170, Трифашізм Галича 0, 39-ка 1.120, 40-ка 3.050, Укр. Нез. Сел. Листа. 1-ка 3 манд. 17-ка 1 манд., 18-ка 4 манд.

РЕКОНСТРУКЦІЯ КАБІНЕТУ?

Варшава, 9. березня 1928.

Кружляють чутки про реконструкцію кабінету Пілсудського, а саме фотелі мін. Мейштовича, Незабитовського, Добруцького, а також говорять про зміну на становищі віцепрезидента ради міністрів. Становище проф. Бартеля заняв би ген. Гурецький, а Бартель був би головою клюбу 1-ки. Колиб ця реконструкція й наступила то не в найближчих тижнях.

ХТО БУДЕ МАРШАЛКОМ СОЙМУ?

Варшава, 9. березня 1928.

6 чутки, що 1-ка висуває як кандидата на маршалка сойму мін. почт Медзінського або пос. Ануша. Більші шанси має кандидатура Медзінського, як мужа довіря марш. Пілсудського. Опозиція висуне як кандидата на маршалка сойму І. Дашинського (ППС).

ПОЛЬСЬКО-ЛИТОВСЬКИЙ КОНФЛІКТ ПЕРЕД РАДОЮ ЛІГИ.

Викреслення польсько-лит. справи з денного порядку.

Женева 9. березня 1928.

Представник Голяндії Беллертс в Раді Ліги Націй зложив заяву у справі польсько лит. конфлікту. Тому, що Вальдемарас заявив, що для нього неможливо приїхати до Женеви в теперішній сесії, дел. Голяндії предкладає, щоби згадана справа не була на денному порядку теперішньої сесії. Делегат готов представити повний рапорт на червневій сесії і в тім випадку висуває предложення, звернутися до ген. секретаря, аби вписав її на денний порядок на найбл. сесії. Сподіється, що тоді можна буде краще поінформувати Раду про польсько-лит. справу, тимбільше, що обі сторони хочуть почати переговори.

ППС. ВНОСИТЬ ПРОТЕСТ ПРОТИ ВИБОРІВ У ЛЬВОВІ.

Львів, 10. березня 1928.

Виб. Комітет ППС. вносить протест проти виборів у Львові (окр. 50), тому, що має богато доказів надужить.

НОВИНКИ.

— В обороні чести бувш. вожда У.Г.А Група української студентської національної молоді складена з 30 осіб явилась у суботу передпол. в льокалі головного секретаріяту радикальної партії і в редакції „Громадського Голосу" та заложила свій протест проти поневіряння чесного імени бувш. начального вожда У. Г. А. ген. Тарнавського на сторінках „Громадського Голосу".

— Негромадянські громадяни. Довідуємось з авторитетного джерела, що деякі мешканці домів вул. Чарнецького ч. 24 і 26 не виконали свого громадянського обовязку підчас соймових виборів і воліли залишитись у хаті, ніж іти голосувати. Шож казати про інших менше „патріотичних" людей, коли навіть деякі представники інтелігенції, що живуть в українських домах так гарно розуміють свою ролю „членів суспільности"!

— Ветеринарно - годівельний курс „Сільського Господаря" у Львові. Краєве господарське товариство „Сільський Господар" улаштовує для своїх членів 10-денний ветеринарно-годівельний курс у Львові, який триватиме від 19—28 березня н. р. На курсі будуть викладати ветеринарні лікарі та годівельники під проводом голови ветеринарної секції при „Сільськім Господарі" д-р Маріяна Стахурського. Виклади будуть відбуватися рано і пополудні з таких ділянок: 1) Короткий начерк анатомії і фізіольогії домашніх звірят; 2) Мала хірургія; 3) Пошестні недуги; 4) Внутрішні недуги; 5) Недуги ніг у коней; а крім цього короткий начерк годівлі домашніх звірят. Підчас курсу буде демонстроване все необхідне в домашній ветеринарії приладдя, яке зможуть курсанти дістати по дешевих цінах. Курсантам розділять також відповідну популярну ветеринарну літературу. Зголошення до участи в курсі приймається до 15. березня н. р. До зголошення, яке треба вислати на адресу „Сільського Господаря" у Львові вул. Зіморовича ч. 20 треба долучити 10 зол. одноразової оплати за курс. Кошти мешкання і харчу беруть на себе самі курсанти. Для зголошених у час буде старатись „Сільський Господар" підшукати по змозі харч і приміщення. Зважнивши незвичайно велике значіння знання основ сільсько-господарської ветеринарії треба сподіватись, що наші селяне візьмуть численну участь у курсі, використають його належно та зможуть охоронити себе і своїх співгромадян від втрат, які щорічно наносять нашому скотоводству хороби домашніх звірят.

— Львівська хроніка. Львівська хроніка [illegible] тра має в собі багацько, що затроюють людей [illegible] охотою до життя. За вчерашній день Львів має знову два нові самовбивства: студента медицини Флоріяна К[illegible] [illegible] двукорсового мешканця; одна отруї[illegible] [illegible]ся, другий надумився [illegible] — Зва[illegible]

Вибори до сойму доказали, що одинокою листою, що може рахувати на перемогу при виборах до сенату є листа Ч. 18 тому всі на 18-ку! Хто голосує на іншу листу як Ч. 18 той помагає лише нашим національним ворогам! Це доказали вибори до сойму.

дійства та ошуки йдуть на другім місці в пропаи життя нашої столиці: якийсь „добродій" Фішбах догулявся до того, що ошукував систематично інваліда з продажю марок, ще й забрав від нього футро. Інші товариші по професії крали по хатах гардеробу, біжутерію, подушки, білля і все, що було під рукою.

— **Катастрофи й нещастя.** Великий землетрус в столиці Мессини та Реджіо д. Калябрія забрав багато жертв; покищо подробиць нема. — У Самарканді частину міста знищив землетрус. — Французький летун Кост ранений підчас перелету в околиці Ню Йорку. — На східно-китайськім залізн. шляху вилетіла у воздух жидівська синагога.

— **Смерть чудака астронома.** Помер шведський астроном Август Малсон, що дожив гарного віку: 100 літ на однім острові на озері Тісар. Цей учений-чудак був чабаном, який до кінця життя пас вдені і ночами мав богато часу стежити за мандрівкою зір. 25 літ тому звернув він на себе велику увагу і Академія Наук у Парижі мусіла вести дискусію над його пропозицією, щоби прикласти децимальну систему до поділу часу і поділити добу на 25 годин замісць 24. У своїй праці, що вимагала величезне знання він дав дуже подрібні докази, чому його проєкт є дуже вигідний. Великий французький астроном Флямаріон зацікавлений його працею, запропонував Малсонові приїхати в Париж на кошт франц. Академії і тут виложити свою теорію особисто. Але чудак астроном-чабан з огляду на свій поважний вік не хотів покидати своїх гір і вдоволявся тільки довголітнім листуванням із Флямаріоном.

— Чому в вашій хаті так захистно?!
— Купіть кілька килимів у Хамули, а буде так і в вашій?
— На Трибунальській Площі?
— Так, на Трибунальській Площі ч. 1.

— **Далекосяжне відкриття.** У віденськім Рентгенівськім дослідчім Інституті зробили відкриття, яке матиме далекосяжне значіння для історії мистецтва. Проф. Гольцкнехтові д-рові Петертілеві і малярці Фаргель удалось при помочі Рентгенівських промінів відкрити цілу низку архитворів мистецтва досі збережених під мальовилом, що представляло інші твори. Історія мистецтва згадує про неодин архитвір, якого не можна віднайти. Багато із них згоріло, пропало у куртовині подій та дуже багато лишилось замальованих мистцями нової доби, що не цінили творів попередньої епохи, не розуміючи їх. Не менше частим явищем був факт, що самі артисти, не маючи полотна на своїх попередніх творах, які вважали невдатними (як це роблять і досі) починали малювати нові образи. Завдяки дуже своєрідній техніці насвітлення образів, згаданим віденським дослідникам удалось відкрити під іншим образом гарний портрет Тіціяна, чудову Мадонну Рафаеля і „Штіллебен" Де Геема. Це лише найважніші образи а є їх багато більше. Завдяки цій новій методі оцінки образів чимало помилок знавців буде виправлених у майбутньому.

— **Літературний куток.** Ібсенівський комітет остаточно склав програму ювилейних свят з нагоди 100-ліття уродин великого драматурга. Свято в Осльо тягнутиметься тиждень від 14 до 21-го березня. Почнуться вони святочним засіданням норв. Академії Наук у присутности запрошених чужинних учених. На другий день у присутности короля відчинять велику Ібсенівську виставку при університетській бібліотеці, де будуть зібрані всі твори Ібсена: рукописи, видання його книжок у ріжних мовах та чужинних, критичні огляди присвячені його творчости, його листи, портрети, бюсти, ілюстрації, тощо. Щодня норвеські знавці матимуть інший виклад про його головні твори, паралельно із виставами, що йтимуть у „Національнім театрі". 22-го і 23-го ц. м. свята продовжатимуться у Берліні, де теж буде Ібсенівська виставка і де виставлять „Пер Гінта" та „Бенкет на Сольхавзі". Ібсенівський комітет вислав почесні запрошення на ці свята до ріжних чужинних учених, письменників, артистів і деяких представників преси. Московські артисти відмовились узяти участь у цих святах.

— **З жіночих рекордів.** Студентки університету в Пенсильванії вміють поєднати три річі: любов спорту, гумор і охоту до подружа. Вони звернули увагу на оголошення одного богатого молодого американця, знудженого життям, який заявив, що ожениться тільки із дівчиною, що є мистцем гри в ситківку. Вони зажартували собі з містера Бовмана і запропонували йому, що зорганізують тенісовий „метч", коли він згодиться оженитись з переможницею. Це йому було не попутру, бо він волів гарну дівчину, що не вміє грати в теніс, ніж бридку з титулом мистця. Тоді студентки рішили, що він сам вибере кілька симпатичних йому, а тоді ожениться з тою, що виграє партію. 5 найкращих стало до бою в мачики за... мужа. Підчас гри стояв зроблений манекен у фраці та циліндрі, з щитом на серці і надписом „нагорода — муж". Над майданом гри висіли два величезні мосяжні кола, що нагадували шлюбні обручки. 4 дні йшли змагання. Коли переможницею вийшла 21-літня Івонна Сміт, містер Бовман як джентельмен заявив, що він з нею ожениться, бо вона найбільше йому подобалась, без огляду на те, чи вона добре грає в ситківку, чи ні. Всі товаришки панни Сміт узяли участь у шлюбнім бенкеті, на місци, де відбулись спортові змагання за мужа.

— **Музей театральних афіш.** У Льондонськім музею „Вікторії та Альберта" впорядкують величезну колекцію театральних афіш, які жертвувала туди дама Енсоуен, що збирала їх усе життя. Ця колекція малює історію льондонських театрів від 1737 р. Крім афіш пильна колекціонерка збирала теж рисунки та театри у звязку з історією театру. Є їх стільки, що спеціялісти протратять 6 літ на те, щоби їх посортувати.

— **Шкідливий бік реклями.** Берлінський суд видав цікавий присуд у справі скарги подружа Зубкових, якого половиною є як відомо княжна Вікторія Шавмбург-Ліппе, сестра кайзера. Зубкови подали в суд автора і видавця свіжої книжки „Роман серця княжни Вікторії Ш. Ліппе з Олександром Зубковим". Суд відкинув їхню скаргу і не признав домагання, щоби видавець мусів „стягнути" портрет княжни із книжки; признав лише, що спільний портрет подружої пари має щезнути із обгортки книжки. Суд станув на становищі, що хоча закон не дозволяє описувати приватне життя живих осіб без їхнього дозволу, проте в даній випадку Зубкови самі давали пресі інформації про себе і поширювали свої фотографії. Крім цього княжна стала вже.. історичною фігурою. Невідомо, чи цей останній мотив є натяком на її посвоячення з Вільгельмом чи на її вік. В усякому разі „сенс моральний" процесу ясний: хто за реклямою гине, гине і від неї.

— **Бунт поневолених мужів.** Останні звістки із Тибету кажуть, що в Лхасі почався бунт мужів. Тибетанська жінка є досі головою родини і муж мусить підчинятись її розказам. У Тибеті зберіглась досі поліяндрія (багато мужество) і звичайним явищем є там жінка, що вибирає собі чотирох-пятьох мужів. Тепер мужі збунтувались. Тибетанський купець Амукі, що часто їздив у Китай за товарами, переконався, що мущини живуть богато щасливіше в Китаю, де їм підчиняються жінки безумовно. Амукі зібрав кількасот однодумців і оснував „Союз незалежних мужів", які недавно зробили першу демонстрацію. 500 мущин перейшли вулицями Льхаси з прапорами і плякатами „Геть із жіночою тиранією!", „Скасуємо багатомужество", „Жінка повинна мати лише одного мужа!" Маніфестанти передали Даляй-Ламі широку петицію. Вони домагаються „рівноправности, доказуючи, що жінці досить одного постійного мужа. Мущини працюють день і ніч і весь запрацьований гріш передають жінці, яка дає їм „на дрібні потреби". Крім цього жінка має право виходити замуж кілька разів, а коли вмирає, всі її мужі лишаються на віки вдівцями і не мають права мріяти про нове подружа. Тибетанські мужі домагаються права женитись удруге, витрачувати зароблені гроші по вподобі і розводитись за обопільною згодою. Даляй Лама обіцяв скликати раду старшин і предложить їм ці домагання. Збунтовані мужі погрожують, що покинуть рідний край і виемігрують, коли їх петиції не вислухають. Бунт у Льхасі є першим у всьому Тибеті, де міліони мужів вдоволені досі своєю долею і вникли віддавна вважати себе „слабим полом".

— Чи краватка є буржуйською? „Правда" а з нею інші московські радянські часописи завели гостру дискусію на тему, чи личить справжнім пролетарям носити краватку чи ні. У „Правді" з 26. лютого читаємо „Якжеж нарешті: чи краватки носять міщани чи неміщани? Погляди комсомольців поділились. Одні суворо осуджували всяке поширювання краваток у середовищі робітництва, добачуючи в найскромнішій сатиновій биндi джерело всіх гріхів і форм розкладу що підірвуть слабого комсомольця на його почеснім і важкім шляху комсомольської служби. Спершу краватка, а потім уже в кіно піде, щоби на бандитські образи поглянути. А потім клітку з канарком купить, учителя танців найме, з богатою ожениться, „комсомол" покине... Знаємо, були в нас такі випадки". А інші на це відповідали такими доказами: „У краватці нема нічого злого. Хто каже, що краватку носять тільки буржуї, бреше. Ось нпр. Михайло Іванович Калінін приїжав до нас. Мав він краватку і робив якнайприємніше враження. А з другого боку Карло Маркс скрізь на фотографії має чорну стяжку-краватку і Володимир Ілїч (Ленін) також на деяких портретах має краватку". Можливе, що на цьому дискусія скінчилась і до канарка та до кіна не дійшли. Бо хоча богата жінка є покищо здебільша буржуйкою, клітку з канарком купують пролетарі віддавна, а відвідини кіна за яке так дбає радянська влада не є виключно буржуйським привілеєм.

— **Світова всячина.** Після розбиття Абд-ель-Кріма в Мароко до цього часу 1870 родин із місцевих племен перейшло в смугу зайняту Францією і склало зброю. — Англ. палата льордів займеться у найближчих днях законопроєктом Пармура, щоби карати каторгою мущин, які дозволяють своїм жінкам займатись проституцією. — Франція буцімто не хоче починати перед виборами балачки з СРСР про довги. — В Оттаві почались переговори, щоби прилучити Ню-Фавнлянд до Канади. — У Каїро студентський страйк і криваві демонстрації. — Афганістанський емір жертвував 25.000 фр. на будову „дому хемії" в Парижі. — У найближчім часі зідеться в Кале през. Пуанкаре з герцогом брабантським. — Між Францією і Швецією підписаний арбітражний договір. — На Кримі великі морози. — У Пенджабі (англ. Індія) підчас заворушень убили 4 мусулман і 16 ранили. — У Вашингтоні суд видав наказ арештувати голову величезного нафтового тресту „Ойль Кемпані Індіана" Стюарта за те, що він відмовився від зізнань перед сенатською комісією, що розслідкує справу нафтових зловживань.

Дописи.

ГРЕБЕНІВ, ПОВ СКОЛЄ. (*Виборчий вислід*). Теперішні вибори до польського сойму можуть частинно регабілітувати гребенівців, котрих поведення донедавна не багато давало нагод до похвали. Виною тут, крім звичайної інертности нашого села, ще особливе положення Гребенова і його історія з передвоєнних часів. Село, що лежить у царстві лісів баронів Гредлів, мусить хорувати до певної міри на хронічну недугу такого сусідства, а саме на безхарактерність громадян, що є продуктом політики господарських інтересів Гредлів по тамошніх селах, як також зносин села з цілим цим апаратом лісового догляду. Дальше треба би згадати про підсичування деморалізації впливом літників і численними осілими жидами при чому годі не звернути уваги на частинно робітничий характер села, а вкінці на сильний тут перед війною москвофільський рух. Оце все творить із Гребенова досить опірний матеріял для просвітної і політичної праці. Та все таки почата останніми часами робота позначується успіхами, що з них останнім і треба вважати минулі соймові вибори. Вислід їх (на 291 голосуючих віддано на ч. 18 — 159 голосів, на ч. 1 — 68, на ч. 37 — 24, на ч. 2 — 12, на ч. 8 — 2 гол., а 26 гол. здержалось від голосування) міг би на перший погляд давати більше до бажання. Одначе коли зважити все, що сказано вище, а відтак усвідомити собі цю шаленну агітацію за 1-кою, якої сподвижниками були тут гредлівські насильники, війт із прихвостнями і староство — то вислід покажеться таки зовсім вдоволяючим. Все сказане знак, що в Гребенові йде до ліпшого. Тільки добре повести започаткований просвітний рух, а Гребенів зможе незабаром збутися своїх віденних атавістичних признак своєї традиції. — *Тамошній.*

Виборці міста Львова!

Подаємо до відома, що всі дільничеві Комітети працюють далі, як працювали до соймових виборів і уділяють інформацій та дають картки до голосування.

Всі члени дільничевих Комітетів в день виборів до сенату 11. березня знайдуться на тих самих місцях, на яких були в неділю 4. березня.

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБОРЧИЙ КОМІТЕТ НА МІСТО ЛЬВІВ.

З судової салі.

Присуд в справі Петра Близнюка і товаришів.

По 4-дневній розправі, переведеній в днях 28. і 29. лютого ц. р. та 1. і 2. березня ц. р. в справі Петра Близнюка і тов. обвинувачених за злочин шпіонажі в користь Української Радянської Республики, оголосив трибунал окружного суду в Чорткові присуд, яким десятьох обвинувачених визнано винними шпіонажі, а лише одного увільнено. Засуджені: 1) Петро Близнюк на 5 літ тяжкої вязниці, заострений два рази в місяць темницею і постом; 2) Іван Сивогін на 5 літ т. в., заостреної раз у місяць темницею і постом; 3) Гриць Язорський на 4 літ т. в. заостреної щомісяця постом і темницею; 4 Анна Денега на 5 літ тяжкої тюрми заостреної щомісяця темницею і постом 5) Михайло Тарнавський на 5 літ тяжкої вязниці заосмотреної щомісяця раз постом, темницею і твердим ложем; 6) Микола Солтишак на 3 роки тяж. тюрми з темницею і постом раз у місяць; 7) Микола Недзєльський на 2 і пів року важкої тюрми заостреної раз у місяць постом і твердим ложем; 8) Степан Легенький на 4 роки тяжкої вязниці з твердим ложем, постом і темницею раз у місяць, 9) Михайло Куртяк на 3 роки важкої тюрми заостреної постом і твердим ложем раз у місяць і 10) Володимир Граб на 2 і пів року тюрми з постом і твердим ложем раз у місяць. Увільнено натомісць Михайла Гапкала. Проти того присуду зголосили оборонці обвинувачених зажалення неважности і відклик, а прокуратор жалобу неважности з причини звільнення Михайла Гапкала. Весь час розправа була тайна, а допущено лише 4 мужів довіря і офіцерів з КОПУ. До трибуналу входили: д-р Тржцєнецкі як провідник та судді: Гайльгофер і Гонсьоровскі як вотанти. Обвинувачував прокуратор Кучкевіч, а боронили д-р Володимир Електорович і д-р Іван Гриничишин.

Строгий присуд викликав прикре вражіння.

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дир. Н. Стадника (вул. Шашкевича):
11-го г. 3:30 попол. „Циганка Аза".
11-го г. 7:30 веч. „Любка з Пушти".

Міський великий театр:
10-го г. 3 попол. „Визволення" (для шкільної молоді).
11-го г. 12 попол. „III-ій Симфонічний Концерт".
11-го г. 3:30 попол. „Д-р Юлія Шабо".
11-го г. 7:30 „Визволення".

Міський „Театр Новин":
10-го г. 8 веч. „Лише Ти".

Кіна.

Апольо: „Цирк", Чарлі Чаплін.
Палес: „Гарний Жест — Братерство крови".
Лев: „Чорна Венера", Джозефіна Бейкер".
Фатаморгана: „Зов моря".

Лист до Редакції.

Високоповажаний Пане Редакторе!

Прошу ласкаво помістити по можности в найближчому числі „Діла" отсю заяву:

Подаю до прилюдного відома, що сплетні, які появилися в Сокалі — в місті і в повіті — в часі моєї неприсутности, а саме, будьто би я виступив з політичної організації У.Н.Д.О., та перейшов в інший табор, є нікчемною клеветою, поширюваною тамошнім безхарактерним і безідейним шумовинням.

Закопане, дня 6. березня 1928.

З поважанням
д-р Олекса Рожанський

Відозви й комунікати

З ПРЕЗИДІЇ УНДО

Комунікат.

Згідно з виборчою ординацією, кожний виборець має право протягом 14-ох днів від дня оголошення висліду виборів, то є до дня 20-го березня н. р. зголосити протест проти вибору поодиноких послів, або проти виборів взагалі. Протести такі складаються на руки предсідника Окружної Виборчої Комісії, який їх оголошує в „Моніторі польськім", а протягом дальших 14-ти днів можна зголошувати заміти проти внесених протестів. Про важність виборів рішає Найвищий Суд.

Як були переведені вибори на наших землях це всім відоме. Українські виборці повинні як найчисленнійше проти переведених виборів запротестувати. Про внесені протести слід повідомити Головний Секретаріат Обєднання, щоби на найблище засідання Сойму, могла бути приготована інтерпеляція в тій справі.

ЗА ПРЕЗИДІЮ:
Д-р Дмитро Левицький, голова.
Д-р Любомир Макарушка, в заст. головного секретаря.

КОМУНІКАТ.

До Кружків „Рідної Школи" в краю.

З ріжних місць Америки одержуємо запити, чому саме поодинокі Кружки „Рідної Школи" звертаються за допомогою до американських чи канадійських організацій та осіб, коли у Львові істнує централя „Рідної Школи".

У звязку з тими запитами пригадуємо інструкцію Головної Управи видану Кружком дня 26. III. 1923 р. ч. 1640, в якій сказано між іншим дослівно: „Зорганізована акція жертвенности (на Рідну Школу") на всіх просторах українських і неукраїнських земель ведеться тільки Головною Управою „Рідної Школи" у Львові, а повітові Кружки працюють лише у своїх повітах. — Щоби усунути вже раз всякі самочинні спроби розбиття навіть допомогової акції для культурно-освітніх справ і не допустити до дискредитування нашої організації, — взиваємо всі Кружки безумовно підчинитися наведеній постанові. Проти тих, що її самовільно нарушать, будемо змушені виступити з усею рішучістю по постановам статута.

Всім тим Кружкам „Рідної Школи", які звертаються за допомогою до Головної Управи з покликом на часописні вістки, що „Обєднання Українських Організацій в Америці" жертвувало в останньому часі 1200 долярів на потреби „Рідної Школи" через Головну Управу, подаємо до відома, що з „Обєднання" ми одержали всього 500 долярів (9. II. 1928), з яких усі зужито на сплату короткоречинцевих зобовязань.

Відки саме взяли часописи відомість про висилку з „Обєднання" 800+400 долярів — нам не відомо, бо саме „Обєднання" не пише в цій справі нічого.

Головна Управа „Рідної Школи":
І. Кокорудз, голова. *Мих. Струтинський*, секретар.

Нові книжки і видання.

КНИЖКИ:

Пер Люіс: Пісні Білітіс. Переклав О. Тарашкевич. Львів—Коломия 1928. В-во „Головня". Стор. 176. Форм. 16°.

Корній Купчанко, кустос У. М. Н.: **„Український Музей Народовідлання в м. Черніцях на Буковині".** Його необхідність і завдання з вказівками для збирачів народописних матеріялів. М. Черніці на Буковині 1928 р. Накладом Спілки збирачів і любителів науки народовідлання. Стор. 48. Форм. 16°.

Катехізм або в що вірує православний християнин. Підручник релігії для шкіл народних. З російської мови переклав прот. *Иосиф Динько-Никольський*. Варшава. Синодальна Друкарня 1927. Стор. 106. Форм. 8°.

ЖУРНАЛИ:

Записки Українського Наукового Інституту в Берліні. Том І. Зміст: Д. Дорошенко: Україна та її історія в світлі західно-европейської літератури XVIII і першої половини XIX століття. (По німецьки); Д. Чижевський: Західна фільософія в старій Україні (по німецьки; І. Мірчук: Петро Лодій та його переклад „Elementa Philosohpiae" Баумейстера; Д. Семанов: Із матеріялів до українсько-німецьких політичних зносин другої половини XVII в.; *В. Р. Заловецький*: Історичний дослід над стилем шапки Мономаха (по німецьки); З. Кузеля: Причинки до етнографічної діяльности Опанаса Вас. Маркевича. З приводу 60-ліття його смерти. Берлін і Лейпціг. В—во Walter de Gruyter et. Co.

Літопис українського друку. Ч. 5. з 4. лютого 1928. Detto.

Духовний Сіяч, церковно - народний ілюстрований тижневик, виходить що неділі та є присвячений справам православної церкви. Ч. 10. з 4. березня 1928. Варшава.

Наш Приятель. Видає Марійське Т-во Молоді у Львові. Рік VII. Число 7. **За березень 1927/28.**

„Сільський Господар", орган краєвого Т-ва Господарського „Сільський Господар". Ч. 5. з 1. березня 1928 р.

Господарсько-кооперативний часопис, орган Ревізійного Союзу українських кооператив. Виходить що тижня у Львові. Ч. 10. з 7. березня 1928.

„Службовик", орган Союзу українських приватних службовиків „Супруга". Рік видання IX. Число 1—3, за січень-березень 1928 р.

НОТИ.

В. Безкоровайний: 2. **Соната** As-dur на фортепян. Тернопіль-Львів. Всякі права застережені.

Ярославенко Я.: **Мішані хори.** 1) А. Вартовий: Ми сини могутньої країни; 2) І. Франко Гей, Січ іде...; 3) Р. Купчинський: Ой, та зажурились... Видання Торбана ч. 167. Львів 1928.

Ярославенко Я.: **Мішані хори:** 1) Журавлі: Видиш брате мій..., 2) Грають сурми Січ у бій іде..., 3) Поставали козаченьки. Видання Торбана ч. 168. Львів 1928 р.

Я. Ярославенко: **Мішані хори.** С. Черкасенко: На Шевченківські Роковини. Присяга. Музична Накладня Торбан. Львів. Видання Торбана ч. 169.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. Карабіневича.

Мельниця:
11. III. Запорожець за Дунаєм.

Борщів:
12. III. Ґейша.
13. III. Царевич.

Чортків:
14. III. Ґейша.
15. III. Царевич.

Бучач:
16. III. Ґейша.
17. III. Царевич.
18. III. Запорожець за Дунаєм.

До хору негайно прийму сопрана і доброго тенора. 2—?

Великопостні реколекції для всіх станів відбудуться в Арх. Церкві св. Юра в днях від 11. III. до 17. III. включно. Вступна наука буде в неділю 11. III. в год. 5. вечером а відтак щоденно в год. 6-ій вечером: молебен, наука і благословення Найсв. Тайнами. Реколекційна сповідь в суботу від год. 6. рано і від 3. попол. В неділю 18. III. в год. 6. рано читана Служба Божа і спільне св. Причастя. 1-1

Тернопільські абітурієнти з р. 1903 уладжують ц. р. товариський зїзд в Тернополі. Товариші, що здавали матуру в 1903 р. в тернопільській гімназії, зглядно ходили того року до 8 кляси (відділи а і б) будуть ласкаві подати свої адреси: Болеслав Півонський майор В. П. Львів, Пелчинська 5. 1-1

Високоповажаний Пан інспектор Соколовський зложив замісць вінця на домовину дружини бл. п. Катерини Соколовської 60 зол. на Рідну Школу, за що Виділ Кружка „Рідної Школи" в Стрию складає отсим щиру подяку. 1659 1-1

В 50-ліття увільнення Болгарії і в 1000-ліття панування вел. болгарського короля Симеона відбудеться заходом Болгарського Акад. Т-ва „Василь Левський" в неділю 11. ц. м. торжественне богослуження в православній церкві при вул. Францішканській ч. 3. Початок: 12. год. в полудне.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.